

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของวัยรุ่นต่ออิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย” ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการวิจัยในเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research Method) และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาระยะหนึ่งครั้งเดียวในกลุ่มการศึกษาเพียงกลุ่มเดียว (One Shot Descriptive Survey Research) และใช้วิธีการให้ผู้ตอบแบบกรอกแบบสอบถามเอง (Self-Administration)

ลักษณะประชากรในการศึกษา

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดให้เป็นกลุ่มวัยรุ่นชายหญิงที่มีอายุอยู่ระหว่าง 12-25 ปี ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร และมีสัญชาติไทย จากรายงานการสำรวจข้อมูลจากศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร¹ พ.ศ.2550 ประชากรเพศชายและเพศหญิงอายุ 12-25 ปี มีจำนวน 623,255 คน โดยแยกเป็นเพศชาย 397,944 คน เพศหญิง 225,311 คน โดยการวิจัยทั้งหมดจะทำในกรุงเทพมหานคร และทำขึ้นในระหว่างเดือน มิถุนายน-กรกฎาคม 2550

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีเปิดตารางสำเร็จรูปของ Yamane Taro² โดยผู้วิจัยกำหนดระดับความเชื่อมั่นเท่ากับร้อยละ 95 ที่ระดับนัยสำคัญ

¹กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, “จำนวนประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2549 จำแนกตามช่วงอายุและรายเขต,” <http://www.dopa.go.th/cgi-bin/people2_stat.exe?YEAR=49&LEVEL=1&PROV>, 9 มิถุนายน 2550.

²Yamane Taro, Statistics : An Introductory Analysis (New York: Harper and Row, 1967), pp. 886-887.

0.05 หรือระดับความคลาดเคลื่อนยอมรับได้ไม่น้อยกว่า 5% ซึ่งจากตาราง จำนวนประชากร ตั้งแต่ 100,000 คนขึ้นไป จะได้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) กล่าวคือ แบ่งเขตตามการบริหารงาน ของกรุงเทพมหานคร 6 กลุ่ม

- กลุ่มรัตนโกสินทร์ ได้แก่ เขตดุสิต เขตบางซื่อ เขตบางรัก เขตปทุมวัน เขตพระนคร เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย เขตพญาไท เขตราชเทวี เขตสัมพันธวงศ์ รวมทั้งสิ้น 9 เขต

กลุ่มบูรพา ได้แก่ เขตจตุจักร เขตดอนเมือง เขตบางกะปิ เขตบางเขน เขตบึงกุ่ม เขตสายไหม เขตลาดพร้าว เขตวังทองหลาง เขตหลักสี่ รวมทั้งสิ้น 9 เขต

- กลุ่มศรีนครินทร์ ได้แก่ เขตประเวศ เขตมีนบุรี เขตลาดกระบัง เขตสวนหลวง เขตหนองจอก เขตคลองสามวา เขตคันนายาว เขตสะพานสูง รวมทั้งสิ้น 8 เขต

- กลุ่มเจ้าพระยา ได้แก่ เขตคลองเตย เขตดินแดง เขตพระโขนง เขตสาทร เขตยานนาวา เขตบางคอแหลม เขตห้วยขวาง เขตวัฒนา เขตบางนา รวมทั้งสิ้น 9 เขต

- กลุ่มกรุงธนเหนือ ได้แก่ เขตตลิ่งชัน เขตบางกอกน้อย เขตบางกอกใหญ่ เขตบางพลัด เขตภาษีเจริญ เขตหนองแขม เขตทวีวัฒนา รวมทั้งสิ้น 7 เขต

- กลุ่มกรุงธนใต้ ได้แก่ เขตคลองสาน เขตจอมทอง เขตธนบุรี เขตบางแค เขตบางบอน เขตบางขุนเทียน เขตราษฎร์บูรณะ เขตทุ่งครุ รวมทั้งสิ้น 8 เขต

จากเขตทั้งหมดในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจะสุ่มเก็บตัวอย่างจากบางเขตเท่านั้น โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) คือ การจับฉลากเพื่อเลือกเขตที่จะทำการสุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มละ 1 เขตขึ้นมา ซึ่งเขตที่จับฉลากได้ ได้แก่

- กลุ่มรัตนโกสินทร์	ได้แก่	เขตปทุมวัน
- กลุ่มบูรพา	ได้แก่	เขตลาดพร้าว
- กลุ่มศรีนครินทร์	ได้แก่	เขตสวนหลวง
- กลุ่มเจ้าพระยา	ได้แก่	เขตห้วยขวาง
- กลุ่มกรุงธนเหนือ	ได้แก่	เขตตลิ่งชัน
- กลุ่มกรุงธนใต้	ได้แก่	เขตบางแค

2. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยทำการสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มวัยรุ่น ที่พบในสถานที่ต่างๆ อันเป็นแหล่งรวมตัวของกลุ่มตัวอย่างให้มีความหลากหลายมากที่สุด ซึ่งได้แก่ สถาบันการศึกษาทั้งของรัฐบาลและเอกชน สถาบันกวดวิชา จานห้างสรรพสินค้า ศูนย์การค้า ครอบคลุมตามต้องการ เพื่อให้มีการกระจายของกลุ่มตัวอย่างให้มากที่สุด

4. วิธีสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) โดยการกำหนดสัดส่วนของประชากรที่มีคุณสมบัติเหมาะสมต่อการเก็บข้อมูล เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบได้ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายและเพศหญิงอย่างละเท่า ๆ กัน แบ่งเป็นเพศชาย 200 คน และเพศหญิง 200 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตัวเอง (Self-Administered) ซึ่งมีทั้งชนิดคำถามปลายเปิดและคำถามปลายปิด เนื้อหาแบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นการศึกษาและรายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่นของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบไปด้วย นิตยสารวัยรุ่นที่สนใจหรือเคยอ่าน การได้มาหรือแหล่งที่มาของนิตยสารวัยรุ่น ความบ่อยในการอ่านนิตยสารวัยรุ่น ระยะเวลาที่ติดตามอ่านนิตยสารวัยรุ่น ลักษณะการอ่านนิตยสารวัยรุ่น ช่วงเวลาที่อ่านนิตยสารวัยรุ่น และระยะเวลาที่ใช้ในการอ่านนิตยสารวัยรุ่นแต่ละครั้ง

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับอิทธิพลของภาพแฟชั่นในนิตยสาร ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่น โดยให้กลุ่มตัวอย่างให้น้ำหนักในช่องที่ตรงกับความรู้สึก 5 ระดับ ได้แก่ เลียนแบบ เกิดแรงจูงใจ จดจำ สนใจ และไม่มีอิทธิพล

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย สามารถแจกแจงตามสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย 1 วิจัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัย 1.1 วิจัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่นแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ เพศ
- ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย 1.2 วิจัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่นแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ อายุ
- ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย 1.3 วิจัยรุ่นที่มีชั้นการศึกษาแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่นแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ ชั้นการศึกษา
- ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย 1.4 วิจัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่นแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ รายได้ต่อเดือน
- ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวิจัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย 2 วิจัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวิจัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัย 2.1 วิจัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวิจัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ เพศ
- ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวิจัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย

เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย

สมมติฐานการวิจัย 2.2 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ อายุ
- ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย

สมมติฐานการวิจัย 2.3 วัยรุ่นที่มีชั้นการศึกษาแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ ชั้นการศึกษา
- ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย

สมมติฐานการวิจัย 2.4 วัยรุ่นที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ รายได้ต่อเดือน
- ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย

สมมติฐานการวิจัย 3 พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับอิทธิพลของภาพแฟชั่นในนิตยสารที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย 3.1 วัยรุ่นที่มีความถนัดในการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่นแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ ความถนัดในการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่น
- ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของภาพแฟชั่นในนิตยสารที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย 3.2 วัยรุ่นที่มีระยะเวลาที่ติดตามอ่านนิตยสารวัยรุ่น นิตยสารวัยรุ่นแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ ระยะเวลาที่ติดตามอ่านนิตยสารวัยรุ่น
- ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของภาพแฟชั่นในนิตยสารที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย 3.3 วัยรุ่นที่มีระยะเวลาในการอ่านนิตยสารวัยรุ่นแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นเรื่องอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ตัวแปรต้น คือ ระยะเวลาในการอ่านนิตยสารวัยรุ่น
- ตัวแปรตาม คือ อิทธิพลของภาพแฟชั่นในนิตยสารที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่น

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้จะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ได้สร้างขึ้นมา โดยก่อนทำการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้คำถามนำวิจัยเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในขั้นต้นว่า ท่านเคยอ่านนิตยสารวัยรุ่นหรือไม่ ก่อนทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจะอธิบายถึงวิธีการกรอกแบบสอบถามให้กับตัวแทนของกลุ่มประชากร แล้วจึงให้ตัวแทนของกลุ่มประชากรกรอกแบบสอบถามเอง (Self-Administrated Questionnaire)

การวัดค่าตัวแปรและเกณฑ์การให้คะแนนคำตอบ

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

แบ่งออกเป็น 4 ข้อย่อย คือ

1. เพศ แบ่งออกเป็น 2 ข้อย่อย คือ

1. หญิง	2. ชาย

2. อายุ แบ่งออกเป็น 5 ข้อย่อย คือ

1. ต่ำกว่า 13 ปี	2. 13 -15 ปี
3. 16-18 ปี	4. 19 - 21 ปี

5. มากกว่า 21 ปี
 3. ชั้นการศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ข้อย่อย คือ
 1. ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า
 2. ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. หรือเทียบเท่า
 3. อนุปริญญา / ปวส. หรือเทียบเท่า
 4. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
 4. รายได้ต่อเดือน แบ่งออกเป็น 4 ข้อย่อย คือ

1. ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 3,000 บาท	2. 3,001 - 4,000 บาท
3. 4,001 - 5,000 บาท	4. 5,001 - 6,000 บาท
5. 6,001 - 7,000 บาท	6. มากกว่า 7,000 บาท
- โดยในส่วนที่ 1 ข้อคำถามที่ 1 – 4 นี้จะวัดเป็นจำนวนร้อยละ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่น

แบ่งออกเป็น 14 ข้อย่อย คือ

1. นิตยสารแฟชั่นที่เคยอ่านหรือสนใจ แบ่งออกเป็น 7 ข้อย่อย คือ

1. Buzz	2. Cheeze
3. Cleo	4. Hamburger
5. Ice	6. I Like
7. I-Spy	8. Cawaii
9. Knock Knock	10. Ray
11. Seventeen	12. The Boy
13. เธอกับฉัน	14. อื่น ๆ ระบุ.....
2. การได้มาหรือแหล่งที่มาของนิตยสารวัยรุ่น แบ่งออกเป็น ข้อย่อย 6 คือ
 1. ชื้อมาจากร้านหรือแผงหนังสือ
 2. เป็นสมาชิก
 3. ยืมเพื่อนหรือญาติพี่น้อง
 4. ยืมอ่านตามร้านหรือแผงหนังสือ
 5. อ่านในร้านอาหารหรือสถานที่ที่มีจุดบริการหนังสือหรือนิตยสารต่างๆ
 6. อื่น ๆ ระบุ.....

3. ความถี่ในการอ่านนิตยสารวัยรุ่นแบ่งออกเป็น 5 ข้อย่อย คือ
 1. อ่านทุกฉบับที่เผยแพร่
 2. อ่านฉบับเว้นฉบับ
 3. อ่านฉบับเว้นไป 2 - 3 ฉบับ
 4. นาน ๆ อ่านสักฉบับ
 5. แทบจะไม่ได้อ่านเลย
 6. ไม่ได้อ่านเลย
4. ระยะเวลาที่ติดตามอ่านนิตยสารวัยรุ่นแบ่งออกเป็น 5 ข้อย่อย คือ
 1. เพิ่งซื้ออ่าน 1 - 2 ฉบับ
 2. ไม่ถึง 6 เดือน
 3. 6 เดือน - 1 ปี
 4. 1 - 2 ปี
 5. 2 ปีขึ้นไป
5. ลักษณะที่อ่านนิตยสารวัยรุ่นแบ่งออกเป็น 4 ข้อย่อย คือ
 1. อ่านทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด
 2. อ่านเฉพาะคอลัมน์ที่สนใจ
 3. เลือกอ่านคอลัมน์ที่สนใจก่อนแล้วค่อยอ่านทั้งหมด
 4. อื่น ๆ ระบุ.....
6. ช่วงเวลาที่อ่านนิตยสารวัยรุ่นแบ่งออกเป็น 6 ข้อย่อย คือ
 1. ช่วงเวลาที่เดินทางไปเรียน
 2. ช่วงพักกลางวันที่โรงเรียน
 3. ช่วงเวลาว่างจากเรียน
 4. ช่วงเวลาที่เดินทางกลับบ้าน
 5. ช่วงเวลาว่างที่บ้าน
 6. อื่น ๆ ระบุ.....
7. ระยะเวลาในการอ่านนิตยสารวัยรุ่นแต่ละครั้ง แบ่งออกเป็น 5 ข้อย่อย คือ
 1. น้อยกว่า 30 นาที
 2. 30 - 60 นาที
 3. 60 - 90 นาที
 4. 90 - 120 นาที
 5. มากกว่า 120 นาทีขึ้นไป

โดยในส่วนที่ 2 ข้อคำถามที่ 1, 2, 5, 6 นี้จะวัดเป็นจำนวนร้อยละ ส่วนคำถามข้อที่ 3, 4, 7 จะมีเกณฑ์วัดดังนี้

ความถี่ในการอ่านนิตยสารวัยรุ่นแบ่งออกเป็น 5 ซ้อย่อย คือ

อ่านทุกฉบับที่เผยแพร่	5	คะแนน
อ่านฉบับเว้นฉบับ	4	คะแนน
อ่านฉบับเว้นไป 2 - 3 ฉบับ	3	คะแนน
นาน ๆ อ่านสักฉบับ	2	คะแนน
แทบจะไม่ได้อ่านเลย	1	คะแนน

ระยะเวลาที่ติดตามอ่านนิตยสารวัยรุ่น แบ่งออกเป็น 5 ซ้อย่อย คือ

2 ปีขึ้นไป	5	คะแนน
1-2 ปี	4	คะแนน
6 เดือน -1 ปี	3	คะแนน
ไม่ถึง 6 เดือน	2	คะแนน
เพิ่งซื้ออ่าน 1-2 ฉบับ	1	คะแนน

ระยะเวลาในการอ่านนิตยสารวัยรุ่นในแต่ละครั้ง แบ่งออกเป็น 5 ซ้อย่อย คือ

มากกว่า 120 นาทีขึ้นไป	5	คะแนน
90-120 นาที	4	คะแนน
60-90 นาที	3	คะแนน
30-60 นาที	2	คะแนน
น้อยกว่า 30 นาที	1	คะแนน

วิธีการแปลความหมาย จะใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวดัชนีในการแบ่งพฤติกรรมการเปิดรับ

ข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่นออกเป็น 5 ระดับ ตามเกณฑ์คะแนน ดังนี้

$$\frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนขั้น}}$$

$$(5 - 1) / 5 = 0.80$$

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00 ถือว่า มีพฤติกรรมการเปิดรับในระดับสูงมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20 ถือว่า มีพฤติกรรมการเปิดรับในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40 ถือว่า มีพฤติกรรมการเปิดรับในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.81 – 2.60 ถือว่า มีพฤติกรรมการเปิดรับในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80 ถือว่า มีพฤติกรรมการเปิดรับในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับอิทธิพลของการนำเสนอภาพแพชชันในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย

ตัวแปรในการวัดระดับอิทธิพลของการนำเสนอภาพแพชชันในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกาย มีเกณฑ์วัดดังนี้

ระดับอิทธิพล	คะแนนที่ได้รับ
เลียนแบบ	5 คะแนน
เกิดแรงจูงใจ	4 คะแนน
จดจำ	3 คะแนน
สนใจ	2 คะแนน
ไม่มีอิทธิพล	1 คะแนน

วิธีการแปลความหมาย จะใช้ค่าเฉลี่ยเป็นตัวดัชนีในการแบ่งระดับอิทธิพลออกเป็น 5 ระดับ ตามเกณฑ์คะแนน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00	ถือว่า	เกิดการเลียนแบบ
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20	ถือว่า	เกิดแรงจูงใจ
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40	ถือว่า	เกิดการจดจำ
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.81 – 2.60	ถือว่า	เกิดความสนใจ
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80	ถือว่า	ไม่มีอิทธิพล

การทดสอบความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือ

ในการทดสอบครั้งนี้ได้มีการทดสอบเครื่องมือด้านความเที่ยงตรง (Validity) และ ความน่าเชื่อถือ (Reliability) ดังนี้

1. การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ด้วยการนำแบบสอบถามที่ได้เรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษา รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญทางด้านสถิติ เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ความเที่ยงตรงด้านโครงสร้าง (Structure Validity) ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เมื่อพิจารณาดูว่าแบบสอบถามมีความเหมาะสมและมีความชัดเจนของถ้อยภาษาตรงตามประเด็นการศึกษา และสัมพันธ์สอดคล้องกับแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา และวัตถุประสงค์ของการศึกษาหรือไม่

2. การทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบก่อน (pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน แล้วนำมาทดสอบหาความน่าเชื่อถือ (Reliability) โดยใช้เทคนิคการวัดความสอดคล้องภายในชุดเดียวกัน (Internal Consistency Method) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alfa Coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 12.0 (Statistic Package for Social Science) ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม แสดงค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์อัลฟา เท่ากับ 0.9025 มีค่าความเชื่อมั่นในระดับสูง

การวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว นำแบบสอบถามทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ จากนั้น นำข้อมูลทั้งหมดมาลงรหัส (Coding) และประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 12.0 (Statistic Package for Social Science) สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ โดยใช้ตารางแสดงค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อรวบรวมข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่และอธิบายข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่น และอิทธิพลของการนำเสนอภาพแฟชั่นที่ทำให้พฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่น

2. การวิเคราะห์เชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1: วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่นแตกต่างกัน

- ใช้การทดสอบแบบ Chi – Square ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สมมติฐานที่ 2: วัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายแตกต่างกัน

- ใช้การทดสอบ One-way ANOVA ในแต่ละข้อ

สมมติฐานที่ 3: พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารมีความสัมพันธ์กับอิทธิพลของภาพแฟชั่นในนิตยสาร ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่น

- ใช้การทดสอบแบบ Chi – Square ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

โดยมีเกณฑ์การกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติว่าถ้าได้ผลมีค่า Sig. < 0.05 จะปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และถ้าผลการวิเคราะห์ มีค่า Sig.มากกว่า 0.05 ทำให้ปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ยอมรับสมมติฐาน H_0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05